

Duvmåla Hage

(Duvmålská louka)

Kristina:

Až opustí Korpamoen,
dá se cestou k Bökevaře.
Rozcestí do Bidalite zahlédne každou chvíli –
je to jen půl míle.

Jen stěží zaslechne dobytčí zvonce,
až bude v Åskalenu.
Jezdí tam povozy se senem mezi stromy a keři.
Nechal za sebou slámu i prach.

Přehoupnul se přes branky i ploty,
teď je blízko,
jeho krok je lehký,
protože jde cestou ke své milované.

Má za zády Åkerby,
kde se o sobotách tančí.
Až nechá za sebou Åleberg,
spatří temné vody Vraního jezera.

Na letních pastvinách Kryssebody
uvidí v údolí kvést lilie.
Tamní březové lesy nesou nový příslib,
je tam světlo až do pozdních večerních hodin.

Přehoupnul se přes branky i ploty,
teď je blízko,
jeho krok je lehký,
protože jde cestou ke své milované.

A brzy bude u Brány Sedmi Farmářů,
už skoro vidím jeho bílý límeček.
Zanedlouho s hlavou na jeho rameni
půjdu po duvmålské louce.

Min Lust Till Dej

(Má touha po tobě)

Karl Oskar:

Po tři roky jsem za tebou přicházel, Kristino,
ale nikdy v takovém chvatu jako dnes.

Kristina:

Řekni, co tím myslíš!

Karl Oskar:

Převzal jsem statek, máme domov,
můžeme si obstarat šaty a jídlo,
teď se můžeme vzít...
jestli mě chceš.

Kristina:

Že tě chci, to moc dobře víš,
nemyslím skoro na nic jiného.
Pospěš, musíš se zeptat
mé matky a mého otce,

jestli nám dají svolení.

Mým manželem,
staneš se mým manželem až do konce.
To jsem si tak dlouho šeptala sama pro sebe.
Budeme spolu den za dnem,
protože kam jdeš ty, jdu i já.

Má duše, mé tělo po tobě touží,
tvůj dech, který mě hřeje v uchu,
se chvěje stejnou touhou,
která spaluje i mě.
Mé tělo, má duše po tobě touží.

svatební hosté:

Píše se rok 1844 a Oskar I. je králem.
Ženich je hrdý a je silný a pracovitý
a nevěsta je zdravá a mladá.

Ten, kdo má vlastní statek
je svým vlastním pánem,
nikdy se nestane nevolníkem.
Nikdo o ní nemluví tak hezky, jako on,
takže se budou mít dobře.

Ale ona si ještě chce hrát,
chce se houpat,
dítě je ještě v její duši.
Ano, ještě chce tančit
a chce zpívat,
je v ní ještě dítě.

Nils:

Teprve nedávno ses naučila létat,
jsi ještě příliš mladá

Märta:

Nikdy jsi nežádala o radu
a teď jsi přichystala svatbu,
aniž by ses nás zeptala.
Taková svéhlavost
nekončívá dobře.

svatební hosté:

Ten, kdo má vlastní statek
je svým vlastním pánem,
nikdy se nestane nevolníkem.
Nikdo o ní nemluví tak hezky, jako on,
takže se budou mít dobře.

Ale ona si ještě chce hrát,
chce se houpat,
dítě je ještě v její duši.
Ano, ještě chce tančit
a chce zpívat,
je v ní ještě dítě.

Ten, kdo má vlastní statek
a je svým vlastním pánem,
se nikdy nestane nevolníkem.

I když je země, kterou zdědili,
kamenitá a neúrodná,
jejich osud bude lehký.
Na sedmi skrovných akrech
budou šťastni,
všechno půjde dobře.

Kristina:

Pamatuješ, jak jsem tě prosívala,
abys neodcházel:
“Zůstaň ještě chvíli!”

Karl Oskar:

Ale já musel jít,
když se rozednívalo

Kristina:

Tolikrát...

Karl Oskar:

Když jsme tak leželi v tvém pokoji
a líbali se

Kristina:

Líbali se a hladili...

Karl Oskar:

Jen líbali a hladili...

Kristina:

Ale teď jsem tvou ženou
a podržím si tě u sebe

oba:

Má duše, mé tělo po tobě touží.
Tvůj dech, který mě hřeje v uchu
se chvěje stejnou touhou,
která spaluje i mě.
Má duše, mé tělo po tobě touží.

Karl Oskar:

Už dva roky sedí Karl Oskar na trůně,
získal švédské i norské země
a já převezmu Korpamoen.
I já byl korunován -
král Kamenného království, to jsem já.
Tady jsou mí věrní poddaní:
kamenný štěrk, kamenné hromady, kamenné zdi.

Kristina:

Dej nám dobré počasí
a chraň naši úrodu před újmou,
Bože, požehnej nám,
dej nám obilí a setbu,
ochraň nás před hladem,
skrže Ježíše Krista, Amen.

(Karl Oskar ji k sobě přivine)

Kristina:

Počkej chvíli, poslouchej mě...

Karl Oskar:

Děje se něco?

Kristina:

Ležela jsem tu a přemýšlela o nás
a o jídle pro děti

Karl Oskar:

Teď už nerozumím vůbec ničemu...

Kristina:

Jen tím myslím... když tohle dopustíme...
bude nás víc

Karl Oskar:

Ty chceš, abychom odmítali
štěstí lásky po zbytek našich dnů?
Jestli tě teď pustím,
zapřu sám sebe.
Mé tělo, má duše po tobě touží.

oba:

Slyším pravidelný tep tvého srdce,
má hlava na tvé hrudi
v nočních hodinách.
Budeme spolu den za dnem,
protože kam jdeš ty, jdu i já.

Ut Mot Ett Hav

(Směrem k moři)

*(Za východu slunce jednoho květnového rána
opouští Robert Nilsson rodný dům, aby začal svou
první službu jako čeledín)*

Robert:

Bude starý žlutklý slaneček
ráno, v poledne i večer.
Bude zkyslé mléko,
budou rány a pohlavky.
Člověk to má snášet
a nestěžovat si.
A za to všechno
má ještě cítit vděčnost,
protože čeledín zná své místo
a na nic se neptá.
Ale ten potok tady
si svobodně teče,
dokud nedosáhne mořských vln.

Směrem k moři

běží tvá klikatá cesta.
Pod větvemi,
podél křoví,
kolem zátok
se vine tvé koryto.

Svou vlastní silou
můžeš si razit cestu
svobodně a bez obav –
nikdo není tvým pánem,
malá říčko.

Tam venku v moři
jednou budeš téct.
Tam budeš plynout ve vlnách.

A vzedmutá hladina
vyzvedne loď
na svých širokých bedrech
až do nebeských výšin.
Můžeš vstoupit do jiného světa –
ty, kdož jdeš,
ty, kdož dopluješ
až k moři.

Missväxt
(Špatná úroda)

*(Kristina je v pátém měsíci. Brzy bude na
Korpamoenu osm lidí. Obyvatel přibývá, ale půdy
ne. Obdělávané země nebude nikdy víc než sedm
akrů. Kristině se nelíbí Karl Oskarovy narážky na
její těhotenství.)*

Kristina:
Nebudeš svalovat vinu na našeho Pána.
Je to snad jeho chyba, že jsi přivedl svou ženu do
jiného stavu?
Stěžuješ si, že se naše potomstvo rozrůstá, je nás
stále víc a víc
a zdá se, že chceš věřit tomu, že všechno je jen má
chyba,
že všechen život vychází ze mě.
Obcházíš kolem v tichosti, jako bys mě obviňoval.
Tak čemu má člověk věřit?

Karl Oskar:
Jak si můžeš myslet, že tě obviňuju?
Mám takovou radost z našich dětí!
Jen se bojím, že bude špatná úroda.

Kristina:
Miluješ mě jako dřív?

Karl Oskar:
Můžu přísahat, že ano.

Kristina:
Je pravda, co říkáš?

Karl Oskar:
Ano. Řekni, jestli jsem ti někdy lhal.

Kristina:
Ne, nikdy jsi mi nelhal.

Jsem jen hloupá a podrážděná.
Nemyslela jsem to tak, jak jsem řekla.

Karl Oskar:
Není nikdo v tomhle světě,
kdo by nám mohl pomoci, Kristino.
Nikdo jiný, než my sami.

Kristina:
Miluješ mě jako dřív?

(zašeptá jí něco do ucha)

Kristina:
Dobrotivé nebe, to už je dnes podruhé,
co jsi během naší hádky
ve mně probudil něhu a srdečnost.
Řekl jsi to proto, že jsme se hádali?

Karl Oskar:
Jestli jsem to řekl, měl jsem k tomu důvod.

Kristina:
Měla ta pře cenu?

Anna:
Podívej, tati, co jsem našla!
Je mrtvý, chudáček malý.
Umřeme taky jako tenhle králíček?

Karl Oskar:
Ano, všichni jednou umřeme, Anno.

Anna:
Umřeme možná už zítra?

Kristina:
Ne, to určitě ne.

Karl Oskar:
Na svůj věk chápe až moc věci.
Moje velká holčička je pozoruhodné dítě.

Kristina:
Kam jdeš, tam jde za tebou.
A vidím, že jsi na to hrdý.

Karl Oskar:
Loni bylo moc mokro, teď je sucho.
Loni nám seno vzala povodeň, teď ho sežehne
slunce.
K čemu je naše dřina?
Proč se namáhat?
Když Boží počasí obrátí všechno, co uděláme,
v prach?

Kristina:
Neber Boží jméno nadarmo!

Karl Oskar:

Ale co je tohle?
Seno nebo kočičí chlupy?
Stébla jsou řídká a krátká,
je snadné vynést rozsudek –
je to všechno kvůli Božímu počasí!

Kristina:

Uklidni se!

Karl Oskar:

Sebral's nám loňské seno,
tady máš – vezmi si i zbytek!

Kristina:

Rouháš se!
Bůh ti odpusť, Karl Oskare!

Ostatní lidé:

Je rok 1848 a letos jsme viděli
temná znamení na nebi.
V počasí byla ta znamení –
celou zimu, celé jaro,
které bylo větrné a mrazivé.
Pak přišlo nejsušší léto za posledních třicet let.
Z bezmračného nebe slunce žhne každý den.
Jak tráva na lukách slábne a umírá,
jak pastviny vysychají,
tak usychá i obilí.

Naše záda září rudohnědě jako zvířecí krev,
je to zlověstné znamení hladu a umírání.
K čemu je naše dřina?
Proč se namáhat?
Když Boží počasí obrátí všechno, co uděláme,
v prach?

Kristina:

Jsi tak drzý a domýšlivý, Karl Oskare!
Nevím, kdo jsi.
Zdá se, že věříš, že se můžeš rouhat Bohu
a pak na to zapomenout.
Teď tě stihne trest.
Řekl jsi, že si má Bůh vzít i to málo, co máme.
Dostaneš, co's chtěl!

Nej
(Ne)**Kristina:**

V pokoji jsme odpočívali
pod chrpově modrou pokrývkou, kterou jsem ušila.
Tisíc nocí nám dávala teplo, když jsme snili své
sny.
Čtyři jara se zazelenala,
čtyři podzimy přeběhly
od chvíle, kdy jsem všívala své naděje do těchto
stehů.

Kdybych nespada z houpačky

a nerozbila si kolena
a nepožádala o pomoc Bertu z Idema,
ano, pak bychom se nikdy nepotkali,
nevzali bychom se,
nezískali statek a nevybudovali domov.

Pak bychom tu spolu neleželi,
svatební příkrývka by neexistovala
a mé modré sny by se neuskutečnily.
Kdybych nespada tehdy v dubnu,
ano, to by nebyl ani Johan, ani Märta nebo Anna.

*(Robert se nečekaně vrací na Korpamoen ošklivě
zbitý)*

Kristina:

Ale dobrý Bože, co je tohle?
Vždyť celý krvácíš!
Jak je možné, že jsi tak zubožený?
Co se stalo?

Robert:

Dostal jsem ránu do hlavy
a nebylo to poprvé.
Rád mě bije, ten pán,
už to udělal i dřív.

Karl Oskar:

Tak za to ten satanův zbabělý bídák zaplatí!
Ano, já mu ukážu, koho se odvažuje bít!
Patnáctiletého chlapce!
To je urážka celé rodiny!

Kristina a Karl Oskar:

Už se k němu nikdy nemusíš vracet!

Robert:

Jestli mě chcete poslat zpátky,
musíte mi svázat ruce
a odvézt mě povozem
jako zvíře na porážku.
Chci tě požádat o laskavost, Karl Oskare.

Karl Oskar:

Řekni, co pro tebe můžu udělat.

Robert:

Chtěl bych svůj podíl ze statku.
Ano, protože se chci vypravit do Severní Ameriky!
Chápu, že jsi překvapený, Karl Oskare.

Karl Oskar:

Ano, člověk od tebe může čekat hodně,
ale tohle bych nikdy nehádal,
protože stejný plán, stejnou myšlenku nosím i já.

Kristina:

Ne!

Robert:

V Americe se právo
přikloní na stranu ženy, když ji podvedou.

Karl Oskar:

V Americe můžeme mít koně, seno a slepice.

Kristina:

Ne!

Robert:

V Americe je žena vždycky paní,
silná a hrdá a svobodná.
To by bylo něco pro tebe.

Karl Oskar:

V Americe můžeme mít rýži a cukrové fazole.
To by bylo něco pro tebe.

Kristina:

Ne!

To není nic pro mě.

Zlí hadi a krokodýli tam čekají!

Tam chceš vzít děti?

V sousedství není nikdo, kdo by uvažoval o útěku.

Karl Oskar a Robert:

Ve všem na světě musí být někdo první.
Někdo se musí odvážit, i když se mu pak vysmějí.
Je to neuvěřitelné, že to máme být my.
Nikdy v životě jsem nebyl tak překvapený.

Kristina:

Není to sousední farnost,
ani jiné místo v tomhle království,
ani jiná země v naší části světa, kam chcete jít.
Ne, do úplně nové části našeho světa!
Mohl by ses vypravit na měsíc,
v tom není rozdíl,
Karl Oskare, ty jeden blázne!

Karl Oskar:

Ne, jsem odhodlaný,
myslím to vážně.

Kristina:

Tys rozhodnul.
Já říkám ne!

Karl Oskar:

V Americe se právo
přikloní na stranu ženy, když ji podvedou.

Robert:

V Americe můžeme mít koně a seno a slepice.

Kristina:

Ne!

Karl Oskar:

V Americe je žena vždycky paní,
silná a hrdá a svobodná.
To by bylo něco pro tebe.
To by bylo něco pro tebe.

Robert:

V Americe můžeme mít rýži a cukrové fazole.
To by bylo něco pro tebe.
To by bylo něco pro tebe.

Kristina:

Ne!

To není nic pro mě.

Mám odpověď a ta zní ne.

Všechny ty lodě, které ztroskotají.

Všichni ti, kdo leží v hlubinách oceánu,
pohlčení velrybou nebo obludným mořem –
ochraň nás před jejich osudem,
Ježíši Kriste, Amen.

Lilla Skara

(Malá skupinka)

(Setkání kolem oltáře v Danjelově domě)

Danjel a jeho následovníci:

Malá skupinko, cesta je nebezpečná a dlouhá,
ale po údolí slz přijde konečně nebe.
Malá skupinko, Bůh je milostivý a moudrý.
Po všech pozemských toulkách přijdete do Jeho
ráje.

Sláva Bohu!

Spočíneme v síónských rajských výšinách.

Sláva Bohu!

Tam se všechny naše útrapy změní v nejvyšší
blaženost.

Tam poděkujeme Bohu a budeme oslavovat
v nebeských výšinách.

Sláva Bohu!

Nikdy víc se nebát pozemské moci.

Sláva Bohu!

Protože tam, kam jdeme, spatříme Jeruzalém.

Tam poděkujeme Bohu a slíbíme, že přijdeme
domů do Siónu; cesta je nebezpečná a dlouhá,
ale my, malá skupinko, jednou přijdeme do nebe.

Aldrig

(Nikdy)

*(Děkan Brusander a jeho následovníci rozeženou
Danjelovo shromáždění. Ulrika byla vrchností
zostuzena naposledy. Ted' chce Ulrika, obecní
děvka, odejít a zažít nový život. Zpívá své dceři
Elin)*

Ulrika:

Vy, kteří jste mi dali jiskru,
jež zapálila oheň,
když jsem pomýšlela na to, ukout si svůj meč,
vy mi znovu dáváte sílu.
Oheň, který jste zažehli,
hoří v mém srdci.
Brzy stráví každý pocit.
Za to vám budu vždy děkovat.

Tady žiješ v mém stínu.
Tady nemáš žádnou budoucnost.
Nikdy, má dcero,
nebudeš muset trpět proto,
že tvá matka
je těžce zkoušená a zavržená.

Nikdy neuslyší má dcera urážky
za svými zády, tichá a smířená.
To slibuji a přísahám.
Nikdy se má dcera
nebude muset dívat, jak se oči odvracejí
od neprovdané Ulriky,
Ulriky z Västergöhl.

Vysoké boty, které dupaly,
pěsti, které byly –
vzpomínky na ně mi dávají odvalu,
dávají mi znovu sílu.
Vám, kteří jste mi dali nenávisť,
jež stále žhne
a pálí zázračně v mé krvi,
vám budu vždy děkovat.

Tady žiješ v mém stínu...

Nikdy se má dcera
nebude muset dívat, jak se oči odvracejí
od neprovdané Ulriky,
té padlé.
Nikdy!
Nikdy,
jako Ulrika z Västergöhl!

Kom Till Mig Alla

(Pojďte všichni ke mně)

(Tuto zimu Karl Oskar mluví jen o Americe)

Kristina:

Amerika...
Tam bych nikdy nerozuměla ani slovu z toho, co
říkají.
Bloudila bych jako cizinec, ztracená.
Pomyslel's někdy na to, jak zoufalý může být život
o samotě?
A pomyslel's na to, že když se člověk odstěhuje tak
daleko do světa,
že už se nikdy nemůže vrátit domů, že už nikdy

neuvidí rodiče, příbuzné, přátele... člověk všechno
naráz ztratí.

Karl Oskar:

Donekonečna se táhnou obilná pole – viděl jsem to
na obrázku.

Kristina:

Jistě, může se stát, že hladovíme jako tuhle zimu,
ale příští rok bude určitě lepší – pak se dosyta
najíme.
A mezitím si určitě nějak poradíme.

Kristina a rodiče:

A pomyslel's na to, že když se člověk odstěhuje tak
daleko do světa,
že už se nemůže nikdy vrátit domů?

Karl Oskar:

Donekonečna...

Kristina:

Že už nikdy neuvidí rodiče, příbuzné, přátele...
člověk tak všechno naráz ztratí.

*(Anna se přeje kaše. Ta v jejím malém bříšku
nabobtnala. Po zimním hladovění byla pro ni kaše
moc silné jídlo. Brzy ráno v bolestech umírá.)*

pohřební hosté:

Pojďte všichni ke mně,
všichni, kdo hladovíte,
všichni, kdo mrznete,
pojdte ke mně.

Nasytím vás,
obléknu vás,
osvěžím vás.
Pojďte všichni ke mně.

Z druhé strany oceánu
přichází výzva:
Máme půdu, která vám chybí,
a vy máte lidi, které potřebujeme.
Tady je útočiště pro všechny.

Pojďte všichni ke mně,
všichni, kdo hladovíte,
všichni, kdo mrznete,
pojdte ke mně.
Jednotlivé kapky
utvoří potok,
potopa je mocná.

Soused sousedu velí,
povel se šíří kraji a hrabstvími –
semínko, které vzklíčilo v lidských duších
a roste tam.

Vi Öppnar Alla Grindar

(Otevíráme všechny brány)

*(Farmáři se naposled skloní před vrchností.)***Brusander:**

Víte dobře oba, že země, do níž cestujete,
je plná podvodníků, vrahů a falešných proroků.
Ty to víš, Kristino – žij v hříchu
a věnují se soustavně bezbožnostem.

Robert:

Chci odejít do místa, kde nejsou žádní páni.

Karl Oskar:

Do země, kde mi má práce vynese zrno, které budu moci poslat do mlýna.

Kristina:

S těžkým srdcem, ale půjdu za svým manželem.
Věřím, že to snad tak bude lepší pro děti.

Brusander:

Do padesáti let ta země zmizí z povrchu zemského.

četník, ředitel školy a kostelník:

Pak Spojené Státy Severní Ameriky přestanou existovat.

Brusander:

Do padesáti let, ano, dejte na má slova.

Kristina, Karl Oskar a Robert:

Nic, co tenhle kněz řekne, nás nemůže zastavit.

vystěhovalci:

Tak pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te,
připravujeme cestu.
Pojd'te všichni ke mně.
V šedých chatrčích je pozdvižení, jsou to uspěchané dny.
Tak pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te.
Ano, připravujeme vám cestu.
Pojd'te všichni ke mně.
Hospodaříme v oblastech, které se řídí pevnými zákony.

Brusander:

Hodí se ti, Danjeli, že země, do níž cestuješ,
je plná disidentů, snílků a falešných proroků.
Tam, Ulriko, muže ženou jeho pudy, chamtivost
a tělesné rozkoše a další ohavnosti.

Danjel:

Hledám zemi, kde mohu vyznávat Boha apoštolů –
toho, jenž nás dovede do pevnosti nebeské.

Ulrika:

Já chci pryč od tlustých knězů a kozlů.
Ano, pryč ze Švédska, téhle proklaté země.

Brusander:

Do padesáti let ta země zmizí z povrchu zemského.

četník, ředitel školy a kostelník:

Pak Spojené Státy Severní Ameriky přestanou existovat.

Brusander:

Do padesáti let, ano, dejte na má slova.

Danjel, Ulrika, Inga-Lena, Elin a Arvid:

Nic, co řekne tenhle kněz, nás nemůže zastavit.

vystěhovalci:

Tak pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te,
ano, připravujeme vám cestu.

První loď už pluje Atlantikem.

Tak pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te,
ano, připravujeme pro vás cestu.
Pojd'te všichni ke mně.
Stěhování začalo, teprve spatřilo svůj úsvit.
Zpočátku je pomalé a opatrné, vše je neznámé a nové.

Moře léká mnohé, nejistota tolik tíží.
Všechno to neznámé je plné nebezpečí, a domov je bezpečný.
Váhání stojí proti odvaze a staří proti mladým.

Ale pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te,
ano, připravujeme vám cestu.
Pojd'te všichni ke mně
a svět změní zázraky, které se stanou.
Ale pojd'te,
otevíráme všechny brány.
Pojd'te,
ano, připravujeme vám cestu.
Pojd'te všichni ke mně.
Naše dobrodružství bude žít v příbězích a legendách.

Bönder På Havet

(Sedláci na moři)

(Briga „Charlotta“ vyplula z Karlshamnu 14. dubna 1850. Cílem její plavby je New York)

sedláci na moři:

V naší domovině
jsem vídali lesy, hory a údolí.
Tady na moři vidíme jen
stejnou vodu každý den.
Tady na moři vidíme jen
stejnou vodu každý den.

Kristina:

Jde z toho prázdnota a chlad,
když jsme sdíleli všechno
a teď jsme rozděleni.

Karl Oskar:

Jde z toho prázdnota a chlad,
když jsme sdíleli všechno
a teď jsme rozděleni.

Löss

(Vši)

Ulrika:

Obviňuje mě! Řekla,
že jsem zavšivila naši loď.
Slyšte! Říká,
že mám na sobě parazity, to je lež!
Ale ona sama je plná vši.
Pros o odpuštění!
Pros na kolenou!

Kristina:

Já že mám padnout na kolena před tebou?!
To bych radši padla na kolena
před Pánem Zla, než před tebou!

Ulrika:

Slyšeli jste? Rouhala se!

Danjel:

Moje milé, uklidněte se.

Ulrika:

Odvolá všechno!
Neviděla jsem veš
na svém těle, kam mi paměť sahá.

Dřív, ve světě, se stalo,
že jsem byla hříšnou ženou.
Ale později jsem se znovu zrodila.
Skrze Krista jsem svobodná!
Ježíš nemá vši!

spolupasažěři:

Ježíš nemá vši.

Ulrika:

Každý učedník byl čistý.

spolupasažěři:

Až na jednu výjimku...

Ulrika:

Jidáše, zrádce.

spolupasažěři:

Nikdo neví, jestli je to pravda.

Ulrika:

Nemůžu za něj odpovědět.

spolupasažěři:

Určitě byl plný vši.

Ulrika:

Odhalím svou nahotu.
Opravdu dokážu,
že na sobě nemám
jedinou malou vešku.

Kristina:

Zbláznila ses?
Budeš zahanbovat ostatní ženy,
ty stará děvko?!

Ulrika:

Ty's mě obvinila, Kristino.

Kristina a Ulrika:

Nemáš kousek studu v těle!

Fina-Kajsa:

Co se vši týče...
Má smysl se kvůli tomu hádat? Co?
Jak vůbec vznikly vši?

Pověst praví,
že náš Pán jedné noci
sestoupil na zem a tam potkal muže,
který se plazil a žebрал.

spolupasažěři:

Co řekl náš Pán?

Fina-Kajsa:

Řekl: „Můžeš si sám pomoci,
pokud se zřekneš
života v lenosti.“
„Ne, to nedokážu,“
řekl žebrák.

spolupasažěři:

Hleďte, bylo ještě hůř!

Fina-Kajsa:

„Teď poslouchej, ty kůže líná.
Dám ti něco na práci.“
Bůh vzal hrst písku
a hodil ho na žebráka.

Fina-Kajsa a spolupasažéři:

Zrnka písku se změnila ve vši
ano, v mnoho tisíc,
protože tak náš Pán stvořil vši.

Tak měl žebrák co dělat –
drbání a vybírání vši se stalo náplní jeho života.

(Inga-Lena prohlédla Ulričino oblečení)

Ulrika:

Ted' slyšte Ingu-Lenu!
Viděla's na mě nějakou veš?
Našla's alespoň
jednu zoufalou malou vešku?

Inga-Lena:

Nemáš na sobě jedinou veš.

Ulrika:

Vidíte! Všichni jste to slyšeli!
Pros o odpuštění!
Pros na kolenou!

Kristína:

To nikdy! Slyšíš?
To radši skočím do moře!

Ulrika:

Ted' můžete vzájemně odhalit
svou nahotu – ty a tvůj manžel.
Vyberte si navzájem vši.
Slyšela's, že já žádné nemám.
Pros o odpuštění!

Kristína:

Mám žádat o milost tebe,
ty stará hříšnice?!

Ulrika:

Jestli přede mnou nepadneš na kolena, přísahám,
že ti vyškrábu oči, ty malá namyšlená puritánko!

Kristína:

Mluvíš hrubě a zle, tak jako vždycky,
ale já se tě nebojím, a...

Kristína a Ulrika:

Nemáš kousek studu v těle!

Fina-Kajsa:

Můžou se taky dát na chleba
a podat nemocnému,
který ztratil chuť k jídlu,
a ta se mu hned vrátí.
Ano, vši někdy chutnají
jako malé, malinké cukroví.
Když do ní
člověk kousne, slyší, jak to křupne.

spolupasažéři:

Je to, co říkáš, pravda?

Fina-Kajsa:

Říkám vám, že vši zahánějí hlad.

Fina-Kajsa a spolupasažéři:

Švédsko na tom ted' není dobře.

Fina-Kajsa:

Dokonce už i vši začínají emigrovat.

Fina-Kajsa a spolupasažéři:

Mnozí si pletou vši s blechami,
ale veš neumí skákat.
Vši!

Fina-Kajsa:

Jen tiše sedí a saje...

Fina-Kajsa a spolupasažéři:

Kdo říká, že vši umějí skákat, je lhář.

Fina-Kajsa:

Vším se také často říká „pippa“

Ulrika:

Takový neřád se snaží upláchnout.

Fina-Kajsa:

Člověk se snadno stane žebrákem,
skončí bez střechy nad hlavou a bez jídla.
Ted' budeme volní.
Škráby, křupy, křupy, škráby...
Vši!

Stanna

(Zůstaň)

*(Do lodního deníku první důstojník zapsal:
"Bouře." A Karl Oskar drží stráž u postele své
nemocné ženy - přečkává nejdelší noc svého
života.)*

Karl Oskar:

Vidím loď
klouzající po hladině do přístavu.
Spustí kotvu a přiváží ji,
mlha se rozpouští...
Na mokré palubě
stojí malá skupinka -
muž s nemluvnětem v náručí
a další dvě maličké
se ho drží za nohavice.
Vidím,
jaký by byl život bez tebe.
Musíš zůstat!

Ty, která mi dáváš odpovědi
dřív, než se zeptám -

tvé oči mě vidí tak,
jako žádně jiné.
Ty, s níž je vždycky
všechno jako nové -
konejšívá slova,
soucité srdce,
hladící ruce.
Vidím,
jaký by byl život bez tebe.
Musíš zůstat!

Odpusť mi, Kristino,
měl jsem tě poslechnout.
Nesmíš mě opustit,
má nejdrazší.
Vidím,
jaký by byl život bez tebe.
Musíš zůstat!
Zůstaň tu se mnou!
Zůstaň tu se mnou!
Zůstaň tu se mnou!

Begravning Till Sjöss

(Pohřeb do moře)

*(Jiný muž se stane toho rána na jejich lodi
vdovcem)*

kapitán Lorentz:

Ježíš Kristus ve své milosti...

Danjel a ostatní truchlíci:

Pán bere a dává

kapitán Lorentz:

...tě povznese posledního dne.

Danjel a ostatní truchlíci:

Ale náš Bůh trvá.

Danjel, truchlíci a kapitán:

Pane, střež
tuto matku a drahou manželku!

A Sunday In Battery Park

(Neděle v Battery Parku)

Arvid:

Zahlédli Ameriku!

*(nejisté, váhavé a vrávoravé jsou první kroky
přistěhovalců na americké půdě)*

procházející se Američané:

Dobrý den! Jak se máte?
Je nádherný den
tady v Battery Parku.
Dokonalý, nemyslíte?
Máte se dobře, jak vidíme.
Rádi vás zase vidíme

po tak dlouhé době.
Brzy nashledanou, přáteli.

To jsou nádherné šaty!
Je vaše matka v pořádku?
Včera večer na koncertě
nevypadala moc dobře.
To je starosta, ano tamhle.
Schovává svou ženu
kvůli penězům, o které přišel.
Všichni jsme vyšli na procházku
bez zvláštního cíle
v neděli do Battery Parku.

Danjel:

Před Tebou, Pane, se plazím v prachu.
Děkuji Ti za všechno utrpení, které jsi na nás seslal.
Odpusť mi, Otče, odpusť, že jsem zhřešil pýchou.

Fina-Kajsa:

Anders, můj syn, v Americe zbohatnul.
Má dům, svůj vlastní domov.
A bude mít brus. Jemine, nevěřila jsem,
že se sem někdy dostaneme.

Robert:

Podívej, Arvide, támhleta loď popluje
do Kalifornie na zlatá pole. Jen si to představ,
Arvide –
rýžovat zlato a zbohatnout!
Ze všech lodí tady v přístavu je „Angelica“ jediná,
se kterou bych chtěl plout.

procházející se Američané:

Dobrý den! Jak se máte?
Je nádherný den
tady v Battery Parku.
Podívejte, kdo přichází!
Přestože je pan Clark bohatý,
vede mizerný život
pod pantoflem
své mexické ženy.

Máte se dobře, jak vidíme.
Rádi vás zase vidíme
po tak dlouhé době.
Brzy nashledanou přáteli!
Hleďte, sám starosta
poklonkuje panu Clarkovi.
To je pohled, který stojí za to,
když jdeme na procházku
bez zvláštního cíle
v neděli do Battery Parku.

manželky přistěhovalců:

Podívejte ty šaty
a ty klobouky!
A sukně těch žen
jsou mimořádně krásné.

přistěhovanci:

Ta řeč je úplně pokroucená,
nerozumíme ani slovu.
Mluví snad o nás?
Člověk tu stojí jako ovce –
pomalý a hloupý,
bezmocný a němý.

Hemma

(Domov)

Kristina:

Vzpomínám si na jeden den na moři,
kdy jsme potkali loď.
Stála jsem a dívala se za ní;
na zádi vlál prapor,
třeptala se tam švédská vlajka.
Pomyslela jsem si,
že tí muži a ženy na palubě se vracejí –
zatímco my jsme pluli pryč,
oni pluli domů.

děti:

Domov,
kde je náš domov?

Kristina:

Zná někdo odpověď?

Kristina a děti:

Je letní slunovrat
a tančí se

Kristina:

s matkou a otcem.

Místo, kde bych měla klid,
kam by nic neproniklo,
chci vlastní domov
pro sebe a svého manžela
a pro naše malé.
Myslím na to, jak budu konečně
odpočívat a spát ve vlastní posteli.

Kristina k Johanovi:

Ano, vezmu tě na místo,
kde budeš moct zůstat –
už brzy přijdeš domů.

vystěhovanci:

Domov,
kde je náš domov?

Kristina:

Zná někdo odpověď?

Kristina a vystěhovanci:

Je letní slunovrat
a tančí se

Kristina:

s matkou a otcem.

Cesta, kterou jsme se dali,
nás vede pryč,
nikdy zpátky.

Kristina a vystěhovanci:

Domov,
kde je náš domov?

Kristina:

Kdo nám odpoví?

Kristina k Johanovi:

Ano, vezmu tě na místo,
kde budeš moct zůstat –
už brzy přijdeš domů.

Från New York Till Stillwater

(Z New Yorku do Stillwater)

*(A přistěhovec vede jejich cestu hlouběji do nitra
Severní Ameriky. Jedou parníkem, říčním člunem i
veslicí)*

Danjel:

Bůh nám na naší pouti dnes večer ukazuje cestu.
Nechal zažehnout tisíce ohňů.
Domovina je nekonečně vzdálená,
ale naše cesta stále nekončí.
Bůh stvořil Zemi příliš velkou,
aby to člověk mohl pochopit.
Jednu věc vím ale jistě –
do naší rodné země se víckrát nevrátíme.

Tänk Att Män Som Han Kan Finnas

(Přestavte si, že muži jako on existují)

*(Pastor Jackson ze Stillwater v Minnesotě se o
ztracené přistěhovance stará, jako by to byli jeho
nejdražší a nejbližší příbuzní. Nemusejí si lámat
hlavu s žádnými domácími pracemi, nemusejí nosit
vodu ani dřevo. On všechno zařídí, jako by byl
jejich sluhou.)*

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Představte si, že muži jako on existují!
Ruce něžné jako ruce ženy,
když běhá po domě
a plní džbány a zapaluje ohně.
Všechno udělá, všechno zařídí.
Představte si, že muži jako on existují!
Takový velkorysý chlapík!
Ano, dal nám dnes střechu nad hlavou
a podal pomocnou ruku
v cizí zemi.

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Můžeme vám pomoci vyprat nebo uklidit?
Žádáme vás o to!

Pastor Jackson:

Obávám se, že žádné pivo nemám.

Ulrika:

Ano, stojím tu nečinně a to mě mrzí.

Pastor Jackson:

Jakou lekci ode mě chcete?

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Má ovce? Ano, rády je pro vás ostříháme.

Pastor Jackson:

Ne, s ušima nic nemám. Vůbec nic!

Fina-Kajsa:

Máte úhoře? Tak ho společně uvaříme.
Támhle je hrnec, tak pojďme na to.

Pastor Jackson:

Větry?!

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Brusander nás pořád jen peskoval a kritizoval.

Ulrika:

Tady je kněz, který žije tak, jak káže.

Kristina, Elin a Fina-Kajsa:

V tom máš pravdu.

Pastor Jackson:

Věřím v našeho Pána.

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Mluví o drozdovi?

Pastor Jackson:

Cožpak nevíte, že to tak musí být?

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

O drozdovi na pólu?

Představte si, že muži jako on existují!

Ruce něžné jako ruce ženy,

když běhá po domě

a plní džbány a zapaluje ohně.

Všechno udělá, všechno zařídí.

Představte si, že muži jako on existují!

Takový velkorysý chlapík!

Ano, dal nám dnes střechu nad hlavou

a podal pomocnou ruku

v cizí zemi.

Pastor Jackson:

Jestli máte hlad, mám ještě kus jelena, kterého jsem ulovil.

Ulrika:

Je nadržžený!!

Kristina, Elin a Fina-Kajsa:

Co?!

Ulrika:

Nebo milý?

Pastor Jackson:

Chci se podělit o to málo, co mohu nabídnout.

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Oběť? O čem to mluví?

Pastor Jackson:

No, vaše vlasy jsou krásné,
ale já plešatím.

Ulrika:

Jsmo statečné, milý příteli. Máme kuráž.

Pastor Jackson:

Měl bych chuť si zatančit
a rád bych vás vyzval,
ale vím, že bych se nikdy neodvážil.

Fina-Kajsa:

Kde?

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Brusander nás pořád jen peskoval a kritizoval.

Fina-Kajsa:

Jackson káže pravý význam Bible.

Kristina, Ulrika a Elin:

Kéž je jeho hlas vyslyšen.

Pastor Jackson:

Můžeme si zasloužit důvěru.

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Teď je z toho drozda orel?

Pastor Jackson:

A získat ji na oplátku.

Fina-Kajsa:

A teď má drozd bouli?

Kristina, Ulrika, Elin a Fina-Kajsa:

Představte si, že muži jako on existují!

Ruce něžné jako ruce ženy,

když běhá po domě

a plní džbány a zapaluje ohně.

Všechno udělá, všechno zařídí.
 Představte si, že muži jako on existují!
 Každá kuchyňská práce
 se stává symbolem toho,
 že jsme si všichni rovni.
 To je to, co káže,
 ženy jsou rovny mužům.
 Člověk cítí, že mu podává z celého srdce
 pomocnou ruku
 v cizí zemi.

Kamfer Och Lavendel

(Kafr a levandule)

(Přetrvávající vůně Švédska – Kristina vybaluje svou americkou truhlu v jejich novém domově u jezera Ki-Chi-Saga)

Kristina:

Tady jsou lojové svíce, které jsem vyrobila
 oVánocích před naším odjezdem.
 Tady je lněné plátno, které jsem dostala od matky.
 Mé mykací kartáče a nůžky!
 Tyto věci přicházejí jako nečekaný dar,
 který nalézám tady, kde přežívají vzpomínky.

Kafr a levandule
 voní domovem.

děti:

Všechny ty krásné věci,
 má panenka a moje okarína.

Kristina a děti:

Bezedná truhla

Kristina:

kterou se probíráme.
 Tady je oblečení, které nás zahřeje za každého
 počasí.
 Mé špulky a jehly!
 Dorazily v pořádku, jaké štěstí!
 Je toho ještě spousta, co najdeme a věřím, slibuji,
 že tam někde dole leží pohádková kniha.

Kafr a levandule
 voní domovem.
 Kafr a levandule
 voní domovem.

děti:

Všechny ty krásné věci,
 má panenka a moje okarína.

Kristina a děti:

Bezedná truhla

Kristina:

kterou se probíráme.

děti:

Všechny ty krásné věci,
 má panenka a moje hračky.

Kristina a děti:

Bezedná truhla

Kristina:

kterou se probíráme.

Drömmen Om Guld

(Sen o zlatě)

Robert:

Přisahali jsme si, že budeme v Americe
 vždycky držet spolu, vzpomínáš?

Arvid:

Ten slib stále platí!

Robert:

Prozradím ti svoje tajemství.
 Odejeme odsud a budeme rýžovat zlato
 v Kalifornii.

Arvid:

Ty chceš, abych šel s tebou...

Robert:

A až najdeme dost, vrátíme se domů,
 do starého Švédska a koupíme si velkostatek.

oba:

To nikdy předtím žádný smålandský farmář
 neudělal.

Robert:

Máme štěstí, že jsme odjeli do Nového Světa.

Arvid:

Jen pomysli na všechny ty zbabělce, kteří zůstali
 doma.
 Zůstávají na farnostech ve službě.
 A později jednoho dne zemřou v koutě
 odrané chatrče.

Robert:

Ale takhle my dva nikdy neskončíme.
 Už brzy odjedeme do Kalifornie.

oba:

Tam leží zlato a třpytí se a čeká na nás!

Robert:

Nová země v dále...

Arvid:

Slyším, jak nás volá!

Robert:

Až povolí ledy...

oba:

...pak vyrazíme.

Karl Oskar:

To sami nezvládnete.
Jste tak mladí a slabí.
Ty vaše fantazie neskončí dobře.

Robert:

Rýžovat zlato není tak těžká práce,
těžší je orat pole –
to je sedláckovo trápení.

Karl Oskar:

Je ti teprve osmnáct, sám to nikdy nezvládneš.

Robert:

Tobě bylo teprve čtrnáct, když jsi odešel z domova.

Karl Oskar:

To je pravda, ale to bylo ve Švédsku.

Robert:

Bylo ti jen čtrnáct, ale nedal ses zviklat.

Karl Oskar:

Honiš se za duhou jako dítě
a myslím, že dítě pořád ještě jsi.

Robert:

Se vším tamním bohatstvím lidi používají nočníky
ze zlata!

Karl Oskar:

Nikdy toho nedosáhneš, nikdy se ti to nepodaří.

Robert:

Tam si každý jde a o nic se nestará a nezná žádné
dluhy.

Karl Oskar:

Jestli si myslíš, že najdeš zlato, pak je tvůj osud
zpečetěn.

Robert a Arvid:

Až se vrátíme, podělíme se s tebou, protože si tě
vážíme.

Karl Oskar:

To nedopadne dobře, ano, dejte na má slova.

Robert:

Nic co řekneš,
Karl Oskare, nás nemůže zastavit.

Min Astrakan

(Můj Astrachán)

*(Dítě by se nemohlo narodit do chudšího domova,
než je tento, ale ani šťastnější matce.)*

Kristina:

Všechno ztichlo, všechno je dobré.
Cestoval jsi přes moře chráněný v lůně své matky
tisíce mil.
Byl jsi v dokonalém bezpečí,
ale pak jsi byl najednou vržen
do tohoto nebezpečného cizího světa.

Jednoho dne se zeptáš své matky,
jak to bylo, jak k tomu došlo, že jsem odešla.
Existuje ještě někde to místo,
které kdysi bývalo tvým domovem, zeptáš se.

Po celý čas, dokud mé srdce bije,
je stále tam a vytrvá.
Daleko od tohoto nového světa,
který spatřil tvé narození, můj příteli.
Tam roste jabloň,
daleko za širým oceánem,
tam stojí můj Astrachán.

Ano, jednoho dne se zeptáš své matky,
jak to bylo, jak k tomu došlo, že jsem odešla.
Existuje ještě někde to místo,
které kdysi bývalo tvým domovem, zeptáš se.

Po celý čas, dokud mé srdce bije,
je stále tam a vytrvá.
Daleko od tohoto nového světa,
který spatřil tvé narození, můj příteli.
Tam roste jabloň,
daleko za širým oceánem,
tam stojí můj Astrachán.

Överheten

(Vrchnost)

*(Staví se dům. Život začíná od píky na břehu jezera
Ki-Chi-Saga.)*

noví osadníci:

Vždycky jsme se krčili pod nízkými stropy.
Žadonili jsme a snášeli příkoří.
Teď stojíme zpřímá, neohýbáme hřbet.
Tady můžeme žít bez vrchnosti.

Ulrika:

Byly mi čtyři, když mě prodali v dražbě.

noví osadníci:

S tak potupnou minulostí...

Ulrika:

Osamělou a vyděšenou, ubohou chovanku chudobince.

noví osadníci:

...bude snad litovat svého rozhodnutí?

Danjel:

Nemohl jsem udílet svátosti ve svém vlastním domě.

noví osadníci:

Vrchnost rozeznala jeho hosty.

Danjel:

Tady se mohu svobodně starat o své duše.

noví osadníci:

Osvobodili jsme se od soudce a kněze, už nikdy nebudeme stát s čepicemi v rukou.

Máme dost panských řečí.

Tady stromy porostou až k hranici nebe.

Máme litovat svého rozhodnutí?

Vždycky jsme se krčili pod nízkými stropy.

Žadonili jsme a snášeli příkoří.

Teď stojíme zpřímá, neohýbáme hřbet.

Tady můžeme žít bez vrchnosti.

Fina-Kajsa:

Můj starý manžel zemřel, ano, a tehdy jsem se odstěhovala ze své vesnice.

noví osadníci:

S mlýnským kamenem cestovala přes sedmero moří.

Fina-Kajsa:

Je to dar pro mého syna.

noví osadníci:

Ale on už leží v hrobě.

Karl Oskar:

Jen jednoho lituji...

noví osadníci:

Myslím, že vím, o čem mluví.

Karl Oskar:

...a to že jsem nešel dřív.

noví osadníci:

Už měl dost kamenů.

Už nikdy nebudeme stát s čepicemi v rukou.

Máme dost panských řečí.

Tady stromy porostou až k hranici nebe.

Máme litovat svého rozhodnutí?

Vždycky jsme se krčili pod nízkými stropy.

Žadonili jsme a snášeli příkoří.

Teď stojíme zpřímá, neohýbáme hřbet.

Tady můžeme žít bez vrchnosti.

Ljusa Kvällar Om Våren

(Světlé jarní večery)

Kristina:

Otec s matkou u brány, když jsem jim přišla dát sbohem –

to je obrázek, který vždy ponesu ve svém srdci a své duši.

Každý večer se vracím zpátky a cesta je stále delší a delší.

Země vzdálená v místě i čase,

kde jsme se spolu procházeli za soumraku

jako snoubenci v dobách našeho mládí

za světlých jarních večerů.

Smutek, jenž cítím, tady nikdo nemůže pochopit.

Pane, vezmi mě zpátky a dovol mi spatřit to, co

tolik postrádám!

Ve svých myšlenkách pokaždé cestuji zpět,

ale nikdy nedosáhnu

země vzdálené v místě i čase,

kde jsme se spolu procházeli za soumraku

jako snoubenci v dobách našeho mládí

za světlých jarních večerů.

Karl Oskar:

Jestli chceš, aby tě Bůh vzal zpátky do Švédska, natáhnu ruku a podržím si tě u sebe.

Kristina:

Takže jsi slyšel, za co jsem se modlila!

Karl Oskar:

Dlouho jsem se sám sebe ptal,

co ti schází, a teď vím,

že teskniš po minulosti.

Ale schoval jsem něco,

co chci, abys viděla.

Kristina:

Nikdy se ti nestýskalo tolik jako mně

po našem starém domově...

oba:

...a po našich nejdražších.

Karl Oskar:

Někdy se to stává,

ale tohle mi vždycky připomene,

proč jsme odešli.

Kristina:

Anniny staré botky...

Karl Oskar:

Naše děti nám jednou poděkují, Kristino,

že jsme našli odvahu jít.

Kristina:
Myslíš?

Karl Oskar:
Mám návrh, který tě, myslím, trochu utěší.
Přemýšlel jsem, že požádám tvého otce, aby sem poslal pár semínek z tvé jabloně doma.
Tak si budeš moci vypěstovat stromek.
Bude to tvoje vlastní jabloň.

Kristina:
Naše děti nikdy nebude trápit touha a stesk.
Nebudou mít v mysli jasné obrázky minulosti, které vidám já.
Nikdy se nezeptají, jestli stromy pučí a kvetou v zemi vzdálené v místě i čase, ani neuslyší smích za soumraku jako ozvěny dětských let za světlých jarních večerů, za světlých jarních večerů.

Präriens Drottning

(Královna prerie)

(*Je Štědrý den ráno*)

Harald: Děláš moc velký rámus!
Johan: To říkáš ty!
Märta: Vzbudíte maminku!
Karl Oskar: No tak!
Přestaňte se hádat!
Přineste to sem!
Johan: Je těžká!
Karl Oskar: To zvládnete.
Märta: Tady je konvice.
Ulrika: Já vám taky pomůžu.
Dan: Jsi moc malá!
Karl Oskar: Podejte mi pánev!
Harald: Jestli ji najdu.
Märta: Jen si představte, jak bude maminka překvapená!
děti: Nebude věřit vlastním očím.

Karl Oskar:
Měla to dodnes těžké.
Tohle jí pomůže,
potřebuje to víc, než myslí.

Ulrika: Já ji vyleštím!
Dan: Jako kdybys to uměla.
Märta: Dejte jí prachovku!
Dan: Ne!
děti: Je krásná!
Harald: Jak se leskne!
Johan: Jen si představte, jak bude maminka překvapená!

děti:
Je to skoro jako kdyby celá kuchyně zářila zvláštním světlem.
Člověk by uvěřil, že sami vánoční andělé požehnali našemu domu.
Urozená a vznešená dáma dosedla na trůn.
Královna prerie přišla a zůstane s námi.

Karl Oskar a děti:
Pánve, konvice, talíře a hrnky.
Tohle budou naše nejhezčí Vánoce.

(*Kristina stojí ospale ve dveřích do pokoje*)

Kristina:
Ale můj Bože...
To je nebeská nádhera!
Nikdy jsem neviděla krásnější kamna!
A jsou zaplacená, samozřejmě?!

Karl Oskar:
Královna prerie přišla a zůstane s námi.

Karl Oskar a děti:
Pánve, konvice, talíře a hrnky.
Bude radost tady oslavit Vánoce.

(*Ted' přicházejí hosté na vánoční oslavu*)

Kristina: Drazí přátelé!
Karl Oskar: Vítejte!
Ulrika: To je počasí!
Danjel: Toho sněhu!
Karl Oskar: Vezmu vám kabáty.
Fina-Kajsa: Mrznu!
Kristina: Tady je něco, co vás zahřeje.
Thomassen: Podívejte na ty hezké dívenky!
Abbot: To jsou krásná kamna, pane Nelsone!
Nöjd: Víím, že jsou tací, kteří mrznou ještě víc.
Fina-Kajsa: Tady je jelení steak.

(*Ulrika si všimne kamen*)

Ulrika:
Ale co je tohle?
Člověk málem nevěří svým očím.

Karl Oskar:
Je vyrobená z nejlepší litiny, jaká existuje.

Kristina:
...Královna prerie, tak se jmenují má kamna.

Ulrika:
Je nádherná!

Fina-Kajsa: Máte mísu na ten steak?

Danjel:

Tohle je ti ke cti, Karl Oskare!

noví osadníci:

Je to skoro jako kdyby celá kuchyně
zářila zvláštním světlem.
Člověk by uvěřil, že sami vánoční andělé
požehnali tomuto domu.

ženy a děti:

Samaritán ji přitáhl do našeho domu,
aby nám pomáhala při každodenní práci a námaze.

noví osadníci:

Královna prerie přišla a zůstane.
Pánve, konvice, talíře a hrnky.
Bude radost tady oslavit Vánoce.

muži:

S takovou hostitelkou se člověk cítí
skoro jako pán.

ženy:

Ani na zámku v Kråkesjö
nemají taková kamna.

Fina-Kajsa a Abbott:

Královská vznešená osoba
byla dosazena na trůn.

noví osadníci:

Královna prerie přišla a zůstane.
Pánve, konvice, talíře a hrnky.
Bude radost tady oslavit Vánoce.

Karl Oskar:

Tady jsem svým vlastním pánem,
na své vlastní půdě,
tady můžu sám rozhodovat,
teď nemusím žádat o dovolení.

Nöjd:

Tvé půdě? Měl bych ti říct,
co mi pověděl jeden Indián.
Nemůžeš vlastnit půdu
a co nemůžeš vlastnit,
nemůžeš prodat ani koupit.
Takže země, na které stojíme
nepatří tobě.
Patří všem.

Karl Oskar:

Co to má znamenat? Stojíš tu
a říkáš, že tohle není můj pozemek.

Nöjd:

Všechno je kradené.
Ukradené Indiánům!

Karl Oskar:

Já jsem to tady koupil!
Za dolar a padesát centů za akr!

Nöjd:

Co jsi koupil bylo kradené!
Takže mluv opatrně o „své“ půdě!

Karl Oskar:

Řídil jsem se zákonem...

Nöjd:

...který se nevztahuje na Indiány!!
Indiáni byli donuceni vzdát se své země.
A za jakou cenu!
Jeden dolar za 20,000 akrů!
Jeden cent za 200 akrů!
Nelsone! Nelsone!
Můžeš mi políbit zadek.

Vildgräs

(Bujná tráva)

Karl Oskar:

Byla tu jen bujná tráva,
jen pastviny
pro srnce, jeleny a losy.
Teď tu roste pšenice,
kukuřice a brambory.
Dává nám všechnu možnou úrodu,
ta neobdělávaná země, kterou jsem zoral.
Dává nám dostatek jídla.
Udělal jsem správnou věc,
když jsem ji obdělal.

Stejná nota, jediný tón,
opuštěný zvuk sochoru o kámen na Korpamoenu
ve mně zní jako beznaděj.
Jistá pravda, kterou zná každý chudý sedlák –
kameny tam leží jako výsměch.

Karl Oskar a noví přistěhovanci:

Člověk se kamenů nikdy nezbaví.

Karl Oskar:

A když jsem sklídl pár hubených stébel,
tady všechna půda čekala na svého pána,
ležela tu bez užitku.
Nedotčená, úrodná zem
už od dob stvoření.
Tak jednoho dne přišel muž,
který byl připraven ji využít.

noví přistěhovanci:

Byla tu jen bujná tráva,
jen pastviny
pro srnce, jeleny a losy.
Teď tu roste pšenice,
kukuřice, žito a brambory,
všechna možná úroda.

Neobdělávaná země, kterou jsi zoral,
na níž jsi odhodlaně plahočil,
nám dává jídlo.

Karl Oskar:

Viděl jsem své dědictví, svůj osud...
Posetý kameny a balvany
byl statek, který jsem zdědil.
Mého otce stály ty němé, šedé, kruté kameny
záda i nohy.
A tehdy jsem začal chápat...

noví přistěhovanci:

...že nikdy nebude možné...

Karl Oskar:

...ošatit a nakrmit nás a naše malé.
A tady všechna ta půda byla nedotčená,
v očekávání ležela ta hluboká zem, černá a úrodná.
Ležela tu tak od dob stvoření,
pak o mnoho let později v pozdním létě přišel muž
a začal ji obdělávat.

noví přistěhovanci:

Byla tu jen bujná tráva,
teď jsou tu plodiny.

Karl Oskar a noví přistěhovanci:

Určitě je to spravedlivé,
že dostanu odměnu za svou práci.
Vyklučil jsem pole
a vedl pluh.
A každý trám v našem domě
jsem porazil v lese.
Namáhat a plahočit se
každým dnem,
to je osadníkův osud.
A já jsem klučil a obdělával,
oral a sil a sklízela a mlátil
více než jiní,
naložil jsem se svou půdou správně.
Udělal jsem, co jsem mohl.

Karl Oskar:

Byla tu jen bujná tráva...

Jag Har Förlikat Mej Till Slut

(Smířil jsem se se svým koncem)

*(Jednoho červeného večera přišel od břehu jezera
zvláštní muž. Byl hrozně hubený, šaty na něm visely
a pohyboval se, jako by neměl ve svém vyzáblém
těle žádnou sílu. Robert se vrátil ze zlatých polí.
S batohem plným dolarových bankovek. Karl Oskar
odchází do Stillwater, aby je uložil do banky.
Kristina vidí, že s Robertem není všechno
v pořádku. Je nemocný. A je to něco život
ohrožujícího.)*

Robert:

Myslíš, že jsem na umření.
Ale smrt mě neleká,
protože na tomto světě už není nic, co by mi mohlo
ublížit.

Kristina:

To je pyšné a povýšené!
To budeš muset vysvětlit!

Robert:

Smířil jsem se se svým osudem,
Kristino, všechno
kolem mě je neklidné.
Utekl jsem od pokoje a klidu,
ale všechno, co mě potkalo, jsem zavinil sám.

Každému je dán zvláštní osud,
kterému člověk neuteče, ať se snaží, jak chce.
Vstoupí do těla a duše, když se narodíš,
a zůstává tam po celý život.
Není nic platné prosit Boha, aby tě změnil.
Protože žádný tvor se nenarodí víc než jednou.
Já zůstanu navždy Axelem Robertem Nilssonem.

Smířil jsem se se svým osudem,
ten malý človíček, kterým jsem.
Byla to ta nejtěžší a nejtrpčí věc, jakou jsem kdy
udělal.
A co přijde pak...
Co by mě ještě mohlo lekat?
Protože k mému osudu patří i konec života...
Myslím smrt.

Kristina:

Roberte, ty mě děsíš!
Ale začínám tě chápat.

(k Märtě s úzkostí:)

Zazpívej mi něco, Märto!
Třeba tu, kterou jsi zpívala včera.

Märta:

Šťastně jdeme do školy,
čteme, píšeme, počítáme
během vyučování.
Tak se učme
naslouchat pozornýma ušima.
Vědomosti jsou lepším darem
než všechno zlato, co se třpytí.

Robert:

Měl bych se vzepřít Našemu Pánu?
Bojovat jako předem poražený až do konce?
Vím jistě, že vyhraje,
tak jsem se vzdal.

A tak na mě smrt nedosáhne,
tak můžu najít klid.
Protože když přijmu smrt,

ano, pak už mě neznepokojuje.

Nechápeš?
Nemysli si, že se chvástám.
Všechno, co jsem řekl, je pravda.
Jsem smířený s osudem.

Kristina:

To jsou Arvidovy hodinky...?

Guldet Blev Till Sand

(Zlato se změnilo v písek)

Robert:

Následoval mě,
když jsem odcházel tehdy zjara
Jako pes šel věrně v mých stopách
a já byl šťastný v jeho společnosti,
když jsem hledal zlatou zem
Ale Kristino,
zlato se změnilo v písek

Těžce jsme pracovali, ano,
na všechno jsme byli sami
On často plakal a prosil:
“Vezmi mě zpátky!”
Odmítnul jsem vřdycky rázně,
ač jsem někdy váhal
Ó Kristino,
zlato se změnilo v písek

On, jenž byl mým přítelem,
on věřil mým slovům,
přestože já už věděl,
že touto cestou stěží dojdu
k vysněnému cíli

Přes prérii jsme došli do pouště,
ztratili jsme se a začali blouznit
Slyšíš šumět vodu,
když máš hlavu v jednom ohni
Ó Kristino,
zlato se změnilo v písek.

Já, jenž jsem byl jeho přítelem,
já jsem ho vedl přes pevninu i moře
a pouštní vítr teď zakryl
jeho tichý hrob

Z páchnoucí studny pil vodu,
onemocněl a odešel mi navždy oné noci
Když pohled v jeho očích uhasnul,
hodinky mu vyklouzly z ruky
a Kristino,
zlato se změnilo v písek
Ó Kristino,
zlato se změnilo v písek...

Wild Cat Money

(Peníze divokých koček)

*(Banka Indiana State Bank v Bloomfieldu už
neexistuje)*

sbor:

Peníze divokých koček.
Peníze divokých koček.

Karl Oskar:

Vem si zpátky ten svůj šmejdl!
Dělej si s ním co chceš!
Můžeš ho třeba použít na záchodě,
protože to je jediné, k čemu se hodí.

Robert:

Ne...ne...

Karl Oskar:

Změknul ti mozek?
Prostě jen jdeš a uvěříš?
Ty podvodníku, jsi samá lež!
A to jsi můj bratr!

Robert:

Karl Oskare!

sbor:

Peníze divokých koček.

Karl Oskar:

Přišel jsi domů s falešnými penězi,
ty zpropadený kašpare!

sbor:

Peníze divokých koček.

Karl Oskar:

Nemají ani cenu švédského nikláku.

Robert:

Vím, že se jim říká peníze divokých koček.
Ale to znamená dobré, pohodlné peníze.

Karl Oskar: (ke Kristině)

Vidiš? Slyšela jsi...
Je to tak, jak jsem říkal.

(k Robertovi:)

Ty svoje papírové peníze si sežer,
mě nepodvedeš!
Budeš už zticha?!
Nechci nic slyšet!
Máme stejné jméno
a stydím se,
že jsi to jméno poskvřnil!

sbor:
Peníze divokých koček.

Karl Oskar:
Smáli se mi za zády!

Robert:
Ale Karl Osk. ...

sbor:
Peníze divokých koček.

Karl Oskar:
Mlč, ty mizerný lháři!
Rozumíš?!
Skončili jsme spolu...
Skončili...

sbor:
Peníze divokých koček.

Karl Oskar:
Vem tě čert!
Zavřu ti tu tvou prolhanou hubu!

Ut Mot Ett Hav (Směrem k moři)

(Poblíž zlatokopcova nehybného těla teče potůček ve svém korytě a spěchá pryč, aby se spojil s větší vodní masou)

Svou vlastní silou
můžeš si razit cestu,
svobodně a bez obav -
nikdo není tvým pánem,
malá říčka

Tam ven k moři
směřuješ dnem i nocí
Tam budeš plynout ve vlnách

A vzedmutá hladina
vyzvedne loď
na svých širokých bedrech
až do nebeských výšin
Můžeš vstoupit
do jiného světa -
ty, kdož jdeš,
ty, kdož dopluješ
až k moři

Vill Du Inte Gifta Dej Med Mej? (Nechceš si mě vzít?)

(Ulrika má mnoho nápadníků...)

Nöjd:
Přestanu lovit, můžeme odejít do St. Paul.
Aspoň jednou za rok se umyju.

Ty budeš vést náš masný krám, Ulriko.
Nechceš si mě vzít?

Thomassen:
Máš velký prsa, jsi ženská podle mého gusta.
Když tě vidím, nedokážu stát zpřímá.
Každá noc bude dobrodružství, Ulriko.
Nechceš si mě vzít?

Abbott:
Toužíš po domově.
Já toužím po ženě.
Chceme stejnou věc, tak to udělejme,
uzavřeme obchod.

tři nápadníci:
Nejdražší Ulriko, všechno, o co si řekneš, bude tvé.
Můžu ti dát mnohem víc, než tihle dva.
Ty snad věříš, že by tě tihle dva blázni udělali
šťastnou?
Nechceš si mě vzít?

(...ale ona si zamilovala pastora Jacksona)

Ett Herrans Underverk (Zázrak Boží)

(a s Kristinou se spřátelila)

Ulrika:
Nemohla jsem tě vystát.
Byla jsi povýšená a spořádaná.
Dívala ses na děvku
počestně a ctnostně.

Kristina:
Byla jsi pro nás nebezpečná –
všimla jsem si, jak se chlapi šklebí.

Kristina a Ulrika:
Ale přesto se to stalo,
stal se zázrak, ano zázrak,
zázrak Boží,
že postavil mezi námi most.
Dostala jsem tě darem,
a ty jsi dostala darem mě.
Zázrak,
zázrak Boží,
kterému by nikdo nevěřil.
Získala jsem tvé přátelství, konečně,
po tak dlouhé době,
na věky,
pro útěchu a štěstí z velkých i malých věcí.
Zázrak,
zázrak Boží.

Kristina:
Teď jsi našla svého milého,
teď přijde doba, kdy se budeš mít tak,
jako já po celé ty šťastné láskyplné roky.

Ulrika:

Jak já budu milovat, Kristino!
Tak, jak jen dokážu!

Kristina a Ulrika:

Nás obě by měl potkat
zázrak lásky, ano zázrak,
zázrak Boží.
Ve skutečnosti jsou dva –
jeden tam, kde se pole zelenají na Boží zemi,
a druhý tam, kde mysl roste Jeho slovem.
Zázrak,
zázrak Boží,
že se to takhle přihodilo.
Lásku, víru a přátelství,
to všechno jsem získala.

Ulrika:

Konečně, po tak dlouhé době!

Kristina a Ulrika:

Na věky.
Pro útěchu a štěstí z velkých i malých věcí.
Zázrak,
zázrak Boží,
zázrak Boží.

Down To The Sacred Wave

(Dolů do svatých vln)

*(Jedné nádherné teplé a slunečné jarní neděle křtí
Henry O. Jackson svou budoucí manželku ve
vodách řeky St. Croix)*

baptisté:

Dolů do svatých vln zavedli našeho Pána.
Aleluja! Ježíš Kristus sestoupil
do řeky Jordánu, sklonil svou hlavu
a Jan Baptista, buď požeňána jeho duše, byl u
toho.
Tam učil slavnostním způsobům,
svatý obřad byl stanoven toho dne.
Tam kázal těm, které vykoupil, aby byli poslušní.
Kéž cesta světla nikdy neskončí!

Missfall

(Potrat)

*(Kristina se nikdy nezminila o bolestech
v podbřišku, které ji už dávno trápily)*

Ulrika:

Záleží jen na tobě, co bude s tvou ženou,
jestli bude žít nebo zemře.

Karl Oskar:

Ty mě děšíš, Ulriko!

Ulrika:

Doktor říkal, že tě mám vystrašit,
jak jen to nejvíc půjde.
Ze všech těch porodů
a z tohohle potratu
je uvnitř celá rozervaná a už nemůže rodit,
to říkal doktor.
Další těhotenství bude Kristinina smrt,
tak zněla jeho slova.

Karl Oskar:

Další těhotenství...
znamená smrt...
to říkal doktor...

Ulrika:

Bude zase v pořádku,
má dva druhy léků.
Bere je třikrát denně
a později bude jíst poctivou stravu
a nebude pracovat
tak těžce jako dřív.

Karl Oskar:

Znamená to smrt...
pro mou Kristinu...
mou životní družku...

Karl Oskar:

To mě tady bude peskovat?
Co si myslí?
Co si o mně myslí?
Že nezvládnou
postarat se o vlastní ženu?
Proč tady jen stojím a civím?
Proč se nerozčílím?

Ulrika:

Může si ustlat...
v hřebčíně...
ubožák...

Ulrika:

Bude zas zdravá a silná,
když se o ni budeš starat.
Ale už nikdy to nesmíš zařídit tak,
abys ji přivedl do jiného stavu.
Musíš na ni dávat dobrý pozor!
Všechno záleží jen na tobě.

Karl Oskar:

Znamená to smrt...
pro mou Kristinu...
mou životní družku...

Du Måste Finnas

(Ty musíš být)

*(Kristina je sama pod hvězdami)****Kristina:***

Vyhnal jsi mne, Bože,
z mé rodné země
Tady jsem uprchlík a cizinec
a tenhle svůj osud přijímám

Ale vzal jsi mi mé dítě
a bereš mi mého manžela -
už nemohu dál přijímat
Tvou vůli
Čemu mám věřit?

Pravda je závratná,
přede mnou se otvírá bezdná hlubina,
celé mé bytí se bouří
a chce říci ne
Otázka je položena
a teď se má duše chvěje před odpovědí,
že neexistuješ,
ačkoli jsem v Tebe věřila

Kdo by mi pomohl
snášet zdejší život?
Kdo by mi dal sílu,
kterou musím mít?
Kdo by mě utěšil?
Jsem na zemi tak malá...
Kdybys neexistoval,
ano, co bych potom dělala?

Ne, Ty musíš být, musíš!
Žiju Tebou,
bez Tebe jsem tříška
na tmavém a rozbourřeném moři.
Ty musíš být, musíš!
Jak bys mě mohl opustit?
Nebyla bych nikde,
nebyla bych nic,
kdybys neexistoval

Nikdy předtím jsem se neodvážila
to vyslovit, ani na to pomyslet -
na to krátké slovíčko,
které mě tolik straší a mučí
Slovíčko kdyby -
kdybych vyslovovala všechny své prosby marně,
kdybys neexistoval,
co bych potom dělala?

Kdo by znal mé pokání
a potom mi odpustil,
dal klid mé duši, ano,
kdo by mi ho dal?
Kdo by mě po smrti přijal,
kdybys neexistoval?

Kdo by se o mě potom postaral?

Ne, Ty musíš být, musíš...

Skördefest

(Dožínky)

*(A Kristině se pomalu vrací síla)***Här Har Du Mej Igen**

(Tady mě zase máš)

Kristina:

Astrachán
kveté čtvrtým rokem
a na podzim má jablň
poprvé ponese ovoce.

Karl Oskar:

Kruté zimy
následují požehnaná mírná jara.

Kristina:

Na jaře se všechno probouzí k životu.
Všechno začíná znova.
Slyšela jsem tvůj povzdech, když jsi usínal sám,
bez své ženy, ale teď mě tady zase máš.

Jde z toho prázdnota a chlad,
když jsme spolu sdíleli všechno
a teď jsme rozděleni.

oba:

Jde z toho prázdnota a chlad,
když jsme spolu sdíleli všechno
a teď jsme rozděleni.

Karl Oskar:

Víš stejně dobře jako já,
že to, po čem toužíš, se nesmí nikdy stát.
Má drahá, uvažuj.

oba:

Zvládneme všechny životní těžkosti,
dokud máme jeden druhého.

Kristina:

Nic nám nebude stát v cestě.

Karl Oskar:

Pomysli na to, co říkal doktor.

Kristina:

Pomysli na to, co když se doktor mýlil! To se stává.
Tady mě zase máš.

Karl Oskar:

Další těhotenství...
Příště znamená naposledy...

Kristina:

Bůh mi vždycky pomohl.
Pomůže mi zase.

Karl Oskar:

Uvnitř rozervaná, jak říkala Ulrika...

oba:

Jde z toho prázdnota a chlad,
když jsme spolu sdíleli všechno
a teď jsme rozděleni.

Kristina:

Je to Boží vůle, to vím,
že manželé mají být spolu.
Když se rozhodneme to udělat...
On s námi naloží, jak bude chtít.

Karl Oskar:

Pusť mě, prosím, Kristino!
Než bude pozdě!

Kristina:

Ty chceš, abychom odmítali
potěšení lásky po zbytek našich dnů?
Jestli tě teď pustím, pak zapřu sama sebe,
své tělo, svou duši, svou touhu po tobě.

oba:

Slyším pravidelný tep tvého srdce,
má hlava na tvé hrudi v nočních hodinách.
Půjďme spolu den za dnem,
protože kam jdeš ty, jdu i já.

Red Iron / Hjälper Mej Trösta

(Rudé Železo / Pomoz mi ho utěšit)

(V neděli 17. srpna 1862 propukla v mladém státě Minnesota občanská válka. Začala velká siouxska rebelie, protože indiáni už dlouho trpěli hladem. A Kristina je opět požeňnanou ženou.)

(Náčelník Rudé Železo mluví)

Kristina:

Poslouchej mě, Karl Oskare,
osmkrát jsem byla těhotná a pomysli...
pokaždé to dopadlo dobře.
Tak dobře, jako to dopadne i tentokrát.
Neboj se!
Neudělal jsi nic špatného.
Být se svou ženou
není hřích, tak neměj strach!

(Náčelník Rudé Železo mluví)

Kristina:

Je to horší, než jsem se obávala.
Nikdy jsem ho neviděla tak vyděšeného a
roztřeseného.

Dobrý Bože, pomoz mi ho utěšit,
pomoz mi rozptýlit jeho obavy.
Nic, co řeknu, nepomáhá.
Vidí všechno jako svou vinu, svou odpovědnost.
Udělám všechno, co je v mých silách,
ale Bože, jsem tak unavená a slabá.

Var Hör Vi Hemma

(Kam patříme?)

(Noví usedlíci prchají před rudochy)

prchající usedlíci:

Slyšíme zkazky o vraždění a násilí.
Slyšíme zkazky o krvi a smrti.
Zahořklí nenávisť prcháme,
za námi se nebe barví doruda.
Naše domovy, naše pole
nám jenom půjčili.
Všechno, co jsme vybudovali a vytvořili
nám zase vezmou.
Všechno, co jsme milovali, zanikne.
Kam půjdeme?
Čas se krátí.
Tisíce úst mluví jednohlasně:
Kam se podějeme, kam patříme?
Slyšíme zkazky o vraždění a násilí.
Slyšíme zkazky o krvi a smrti.

I Gott Bevar

(V bezpečí)

(Je posledním osadníkem v údolí St. Croix, který zůstal doma. Bude bdít po boku své ženy, dokud bude naživu. Ona tiše sténá ze spánku. Když se nad ní skloní, pozná v jejích očích, že ho znovu poznává. Je to poprvé po třech dnech, co ho poznala.)

Kristina:

Kdysi jsem měla strach z temnoty,
ale dnes už se nebojím.
Dny, noci – není mezi nimi rozdíl,
jsem v bezpečí.
Bdíš po mém boku a já Ti slibuji,
i když celý svět kolem nás se zřítí,
naše láska vytrvá - je bez konce.
Ty a já se potkáme zvonu
a Ty nikdy nezapomeň, co říkám -
jsem v bezpečí.

Karl Oskar:

Máš horečku, vždyť blouzníš!
Podívej - utrhnul jsem pro Tebe jablko.
Nese ovoce, letos prvně -
Tvůj Astrachan.

Kristina:

Pamatuješ na louku v Duvemåle,
kde jsem na Tebe čekávala?

Tam u brány budu stát a čekat,
dokud nepřijdeš za mnou
a čas se zastaví -
navždy, budeš-li chtít.
Dnes v noci se zrodí hvězda
a bude zářit jasně.
Ukáže Ti cestu
a Ty a já se znovu setkáme.
Pod ochranou strážného anděla,
jak víš, teď jsem.
Chci, abys pamatoval na to, co říkám -
jsem v bezpečí.

Kristina (Helen Sjöholm) – dcera rolníka z Duvemály
Karl Oskar (Anders Ekborg) – mladý muž se silnou vůlí, který chce mít svůj vlastní statek
Märta (Agneta von Hofsten) – matka Karl Oskara
Nils (Bo Christer Hjelte) – otec Karl Oskara
Robert (Peter Jöback) – mladší bratr Karl Oskara, snilek
Anna (Mathilde Forslund) – dcera Kristiny a Karl Oskara, prvorozená
Danjel (Tommy Juth) – svobodný rolník a obrozenecký kazatel, strýc Kristiny
Ulrika z Västergöhl (Åsa Bergh) – bývalá obecní děvka
Elin (Jessica Axelsson) – dcera Ulriky
Arvid (Lars Leisham) – Robertův nejlepší přítel
Brusander (Clas Sköld) – kněz
Per Persson (Lennart Hillman) – kostelník
Henry O. Jackson (Ed Damron) – pastor (Baptista) ze Stillwater
Fina-Kajsa (Marianne Mörck) – stará žena na cestě za svým synem do Ameriky
Inga-Lena (Lena Hansson) – Danjelova žena
Red Iron (Oscar Salazar) – indiánský náčelník
Johan, Märta, Harald, Dan, Ulrika – děti Kristiny a Karl Oskara
Thomassen (Olav Haugan) – švec
Abbott (Larl Tibell) – handlíř
Nöjd (Bengt Göran Persson) – lovec kožešin